

[K. Axel Nielsen.]

byrdet, skal altså anlægge sag allerede inden 2 år efter, at gaven er ydet.

Ændringsforslag nr. 7 til § 26 er kun formelt og skyldes alene den omstændighed, at ændringerne i skifteloven ikke gennemføres i dette folketingsår.

Ændringsforslag nr. 8 til § 58 vedrører båndlæggelse af tvangsarv. Efter § 58, stk. 2, kan den højtærede justitsminister fritage for båndlæggelse, hvor arven er af ringe værdi. Efter ændringsforslaget kan justitsministeren bemyndige skifteretten til at bestemme, at arven, når den er af ringe værdi, ikke skal båndlægges.

Efter lovforslagets § 61, stk. 1, 2. punktum, kan umyndiges tvangsarv kun båndlægges i overformynderiet. En tilsvarende bestemmelse har hidtil været administreret således, at den i overformynderiet båndlagte tvangsarv ikke, når arvingen bliver myndig, kan overføres til et andet godkendt pengeinstitut, selv om testamentet indeholder bestemmelse herom. Den højtærede justitsminister er enig med udvalget i, at denne praksis er urimelig, og ministeren har givet tilsagn om, at den straks vil blive ændret. Med den højtærede justitsministers tilslutning stiller udvalget ændringsforslag nr. 9 til § 61, der lovfæster den nye praksis.

Ændringsforslag nr. 10 til § 72 angår, som jeg allerede har nævnt, ikrafttrædelsestidspunktet.

Hermed har jeg gennemgået de ændringsforslag, vi er enige om. Jeg kan i denne forbindelse nævne, at udvalget i nogen grad har beskæftiget sig med overformynderiet, og at der næppe i udvalget er uenighed om, at adskilligt i denne ærværdige institution trænger til at blive set efter i sømmene. Udvalget er dog med ministeren enig om, at folketinget må afvente resultatet af den undersøgelse, som nu foretages i et af ministeren nedsat udvalg.

Jeg kommer herefter til de ændringsforslag, der er stillet af oppositionen, og som udvalgsflertallet ikke har kunnet tiltræde.

De foreslåede ændringer angår 4 spørgsmål. For det første spørgsmålet om fætres og kusiners arveret; det er ændringsforslag nr. 1. For det andet arveret for mellem-døde børns arvinger; det er ændringsforslagene nr. 5 og nr. 2. For det tredje spørgs-

målet om bevarelse af reglerne i arveforordningens §§ 10-13 om arveafkortning på grundlag af en af arveladeren affattet optegnelse, som det hedder i forordningen, og af forstrækninger ydet en eller flere af arvingerne; det er ændringsforslag nr. 11 og delvis nr. 13. For det fjerde er der spørgsmålet om bevarelse af bestemmelsen i arveforordningens § 27, 1. punktum, om mulighed for at begunstige en enkelt arving; det er ændringsforslag nr. 12 og delvis nr. 13.

Hvad angår det første af disse spørgsmål, fætres og kusiners arveret, er der ingen grund til for mig at genoptage diskussionen fra de to førstebehandlinger, arvelovsforslaget har været genstand for. Spørgsmålet er vendt og drejet, også i den juridiske litteratur; jeg tror ikke, jeg kan finde nye argumenter nu, og jeg tror for så vidt heller ikke, det er muligt at finde argumenter, som ikke allerede har været fremdraget i diskussionen.

Hvad angår de såkaldte mellemdøde børn, gav jeg ved første behandling udtryk for, at jeg gerne så arveretten for det mellemdøde barns ægtefælle bevaret. Den højtærede justitsminister har efter anmodning udformet et hertil sigtende ændringsforslag, der dog bygger på den forudsætning, at arveretten for denne ægtefælle skulle bortfalde, når ægtefællen indgik nyt ægteskab. Det må vel erkendes, at forbindelsen mellem den efterlevende ægtefælle og den oprindelige svigerfamilie normalt bliver for svag til at bære en legal arveret, og er dette undtagelsesvis ikke tilfældet, kan der repareres herpå ved testamente, så meget mere som testationskompetencen jo efter lovforslaget udvides fra en tredjedel til halvdelen. Der var i udvalget enighed med den højtærede minister om, at det nævnte ændringsforslag ikke er egnet til gennemførelse. I denne situation har mindretallet, venstre og de konservative, ønsket de nugældende regler opretholdt — uanset de besværligheder, disse regler i praksis ofte giver anledning til — hvad flertallet af de grunde, der anførtes ved første behandling, ikke kan tiltræde. Flertallet er her enig med det arvelovsudvalg, der har afgivet den betænkning, som lovforslaget bygger på.

Om det tredje spørgsmål, opretholdelsen